Mehmene Banu (Tirat)

Oyunun Adı: Ferhat ile Şirin
Yazar: Nazım Hikmet Ran

MEHMENE BANU – “Vücudum hala yirmi yaşında. Bacaklarım, karnım, memelerim, kollarım, boynum… (bileklerine bakar) Bileklerim beyaz güvercin yavruları gibi hala… onları tutabilir, esmer, iri ellerinle onları okşayabilir, kırabilirdin, Ferhad… Ferhad… yarabbi, nasıl seviyorum… yalnız bileklerimden tutması, yalnız başını memelerimin üstüne bastırması için değil… isteyen, konuşan, deliren yalnız etim değil… yüreğim, kafam, hasretim… sesini duymak… seyretmek yüzünü… yarabbi nasıl seviyorum. Hele şimdi, hele şimdi… hiçbir ümit yokken artık… belki de hiçbir ümit olmadığı için… nasıl çaresizim… yüreğim cılk yara gibi… nasıl dayanabilirim bu kadar acıya… nasıl kıskanıyorum… gebereceğim. Beni azgın bir köpek gibi öldürün… öldürün beni, yoksa ben onları öldüreceğim… Şirin’im, bir tanem, kardeşim, öldüreceğim seni… Ferhad sevgilim, Ferhad, her şeyim, kanını dökeceğim senin. İnsanlar acıyın bana… yarabbi, aklımdan neler geçiyor… ben neler düşünüyorum? Düşünmemek, düşünmemeyi bile düşünmemek… karşı duvardaki ışık ne? Güneş vurmuş olacak? Hiçbir şey düşünmemek, duvara vuran güneşi bile. Ferhad… Şirin… Şirin’im, kardeşim, bir tanem ölecekti. Ben kurtardım onu. Ben kurtardım, ben kurtardım, ben kurtardım, ben, ben… pişman mıyım? Hayır. Yine o kadar güzel olsam, yine benden aynı şeyi yapmamı isteseler, Şirin’in kurtulması için ben yine… pişman mıyım? Karşı duvardaki ışık yayılıyor. duvarın üstünde çilek şurubu gibi… sana şerbet getireyim, sen ahududu şerbetini seversin… pişman mıyım? Pişman mıyım?”